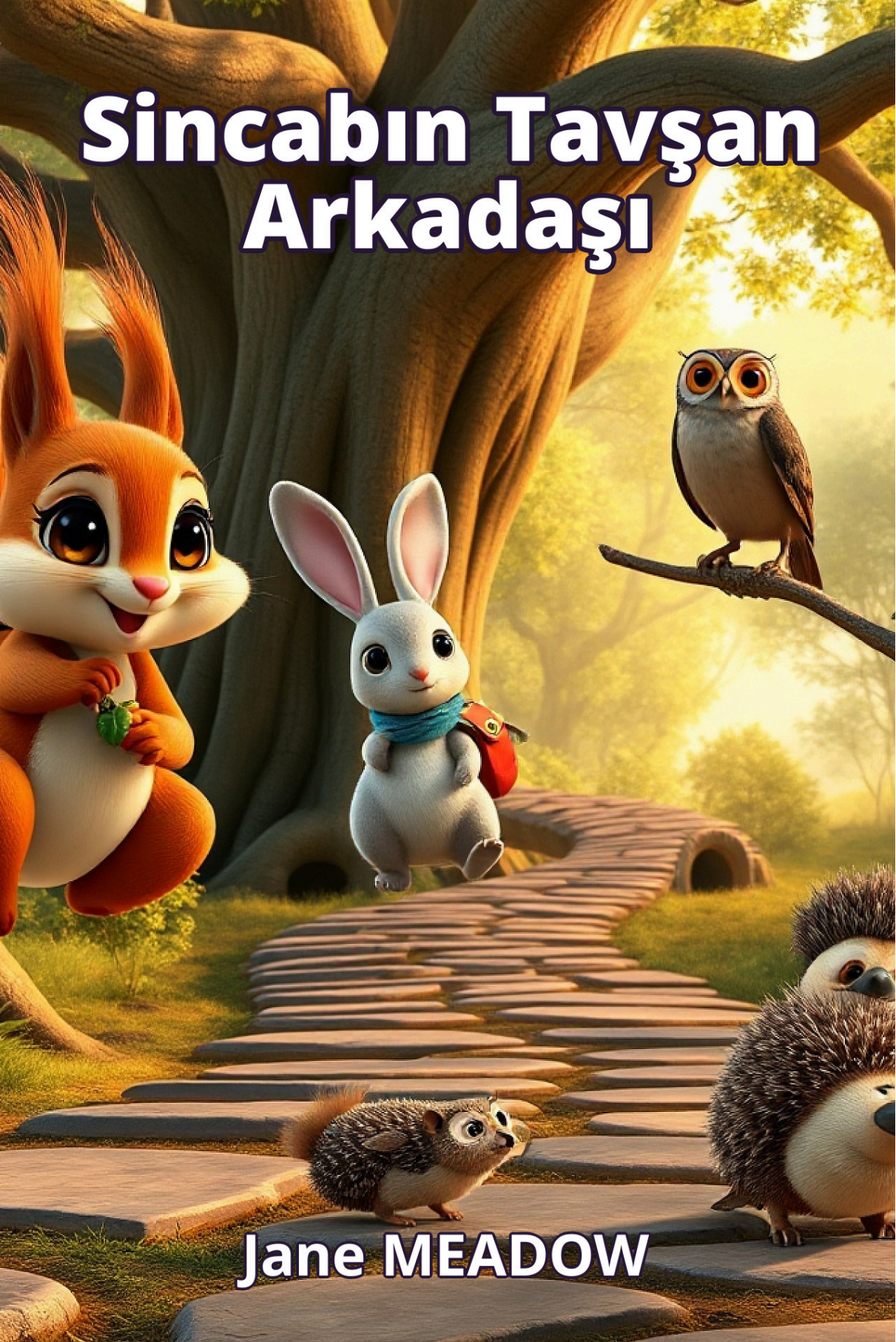

Sincabın Tavşan Arkadaşı

Jane MEADOW

Sincabın Tavşan Arkadaşı

Jane MEADOW

En yüksek meşe ağacının tepesinde, kıvılturuncu t  yleri ve sırtının   st  nde yumuřak turuncu bir soru iřareti gibi kıvrılan g  r kuyruęuyla Hazel adında k   k bir sincap yařardı. Her sabah dal dal zıplar, kırmızı meře palamudu bařlıklı antası yanında hoplardı. B  t  n orman ařaęıda, yeřil ve altın rengi bir harita gibi uzanırdı. 'Aęa tepeleri d  nyanın en g  zel yeri,' diye cıvıldardı r  zg  ra.

Rüzgârlı bir gün, Hazel'in meşesinin altındaki açıklığa bir tavşan hopladı. Yumuşak gri tüyleri, içi pembe uzun dik kulakları ve boynuna gevşekçe bağlanmış mavi bir atkısı vardı. 'Yukarıdaki sen, merhaba!' diye seslendi. 'Ben Pip. Bu ormana yeni geldim.' Hazel yaprakların arasından aşağı baktı. 'Ben de Hazel! Yukarı gel, manzarayı gör!' Ama Pip'in kulakları sarktı. 'Tırmanamıyorum,' dedi sessizce.

Hazel onunla tanışmak için aşağı koştu, kuyruğu merakla kıpırdıyordu. Pip ona nasıl hopladığını gösterdi—boing, boing, boing—kütüklerin ve taşların üzerinden. 'Ve kazabilirim,' dedi gururla, yumuşak toprakta küçük bir çukur açarak. Hazel de kazmayı denedi, ama patileri dalları kavramak içindi, toprağı kazmak için değil. 'Ben bunu yapamam,' diye iç çekti. Bir an ikisi de ne diyeceğini bilemedi.

Sonra Hazel'in aklına bir fikir geldi. Koyu kahverengi gözleri parladı. 'Sen tırmanamıyorsun, ben de kazamıyorum,' dedi. 'Ama ikisini de kullanan bir patika yapsak?' Pip başını yana eğdi. 'Bir patika mı?' 'Evet!' dedi Hazel. 'Benim için ağaç tepesinde manzara noktaları, senin için yer seviyesinde tüneller, hepsi birbirine bağlı!' Pip'in pembe burnu heyecanla kıpırdadı. 'Bir dostluk patikası!' diye bağırdı. 'Hemen başlayalım.'

Meşenin dibinden başladılar. Pip köklerin altına sıcacık bir tünel kazdı, toprağı güçlü arka ayaklarıyla düzeltti. Hazel tünelin duvarlarını kaplamak için çalı çırpı ve örülmüş otlar topladı. 'Burası çok rahat!' diye seslendi Pip içeriden, sesi neşeyle yankılanarak. Hazel karanlık açıklığa baktı. 'Ve tam büyük düz taşın yanından çıkıyor!' dedi. 'Gözcülük için mükemmel.'

Sonra Hazel sağlam bir dal seçti ve Pip'e çubuklarla yosundan küçük bir platform yapmayı gösterdi. 'Burası bir manzara noktası,' diye açıkladı. 'Buradan bütün ormanı görebilirsin.' Pip yukarı tırmanamıyordu, ama yerden malzeme geçirebiliyordu. Yukarı ip ve yumuşak yapraklar attı, Hazel her birini yakaladı. 'Takım çalışması!' diye güldü, son düğümü bağlarken gür kuyruğu denge için sallanıyordu.

Yukarıda, Rowan adlı baykuş küçük yuvarlak gözlüklerinin ardından izliyordu. Altın rengi gözleri yavaşça kırpıldı. 'Siz ikiniz ne inşa ediyorsunuz?' diye öttü. 'Bir macera patikası!' diye yanıtladı Pip aşağıdan. 'Ağaç tepelerini ve yeri birleştiriyor, böylece herkes oynayabilir.' Rowan bilgece başını salladı. 'Güzel bir fikir,' dedi. 'Patikalar herkesi kucakladığında daha iyidir. Komşulara haber vereceğim.'

Haber ormana yayıldı. Kirpi Bramble bir eğrelti otunun altından başını uzattı, kulağının arkasına yeşil bir yaprak sıkıştırmıştı. 'Bir tünel mi?' diye fısıldadı utangaçça. 'Tünelleri çok severim.' Pip onu yanına çağırdı. 'Gel dene!' Bramble küçük geçitten hızla geçti ve öbür taraftan çıktı, minik burnu kıpır kıpırdı. 'Harika!' diye ciyakladı. 'Daha önce hiç patikam olmamıştı.'

Hazel ve Pip bütün öğleden sonra çalıştılar. Tünelle meşe arasına düz taşlardan bir yol döşediler, böylece küçük patiler tökezlemesin. Pip iki tünel daha kazdı—biri meyve çalılarının altına, biri devrilmiş kütüğün altına. Hazel üç manzara noktası daha yaptı, her biri bir öncekinden daha yüksek ve görkemli. 'Patika büyüyor!' diye cıvıladı, her platformu kontrol etmek için dal dal zıplayarak.

Sonunda patika bitti. Köklerin altındaki tünelden başlayıp düz taş gözcülük noktasından geçiyor, Hazel'in en yüksek manzara noktasına çıkıyor ve meyve çalısı geçidinden geri iniyordu. 'Hadi birlikte deneyelim,' dedi Pip. O tünelden hoplarken Hazel yukarıdaki dallar boyunca koştu. Ortadaki taşta buluşup güldüler. 'İşe yarıyor!' diye bağırdılar. 'Bütün patika işe yarıyor!'

Rowan işlerini denetlemek için aşağı süzüldü. Gözlüklerini düzeltti ve taştan taşla hoplayarak bütün yolu yürüdü. 'Olağanüstü,' dedi. 'Ama bir şey eksik.' Hazel ve Pip birbirlerine baktılar. 'Ne?' diye sordular. Rowan gülümsedi. 'Herkesi davet eden bir tabela.' Böylece birlikte ahşap bir tabela oydular: BÜTÜN ARKADAŞLAR HOŞ GELDİNİZ. Bramble harfleri meyve suyuyla boyamaya yardım etti.

Tam o akşam komşular geldi. Bir fare ailesi Pip'in tünellerinden hızla geçti. İki genç tilki taş yol boyunca sıçradı. Bramble kuzenini getirdi, o da her dönemeçte sevinçle ciyakladı. Hazel ağaç tepesindeki manzara noktaları boyunca bir tur düzenledi, görebildiği her şeyi aşağıya anlatarak. Pip aşağıda hoplayıp tünelleri gösterdi ve herkes sevdiği bir bölüm buldu.

Güneş batmaya başladığında arkadaşlar düz taşın üstünde birlikte oturdular. 'Biliyor musun,' dedi Hazel, kuyruğunu patilerinin etrafına sararak, 'ağaç tepelerinin dünyanın en güzel yeri olduğunu düşünürdüm.' Pip ona yaslandı, mavi atkısı dalgalanıyordu. 'Ben de tünellerin,' dedi. 'Ama en güzel yer, birlikte olduğumuz her yer.' Rowan dalından yumuşakça öttü ve Bramble başını salladı, yaprağı sallanarak.

O günden sonra Hazel ve Pip her sabah patikada buluştu. Bazı günler tünellerde yarıştılar. Bazı günler yüksek manzara noktalarında oturup bulutları saydılar. Arkadaşların aynı şeyleri yapmak zorunda olmadığını öğrendiler—sadece herkesin keyif alabileceği şeyleri bulmaları gerekiyordu. Patika her geçen mevsim daha kalabalık ve daha neşeli oldu.

Ve ormana yeni bir hayvan geldiğinde, kararsız ve biraz utangaç, Hazel ve Pip birlikte yanına hoplarıydı. 'Gel patikamızı gör!' derdi Hazel. 'Herkes için bir bölüm var,' diye eklerdi Pip. Sonra öncülük ederlerdi, biri dallardan, biri yerden, ortadaki taşa buluşarak. Çünkü en güzel maceralar paylaştıklarımızdır.

Yani eğer bir gün o ormanda dolaşırsanız, BÜTÜN ARKADAŞLAR HOŞ GELDİNİZ yazan ahşap bir tabela arayın. Düz taşları izleyip meyve çalılarını geçin, sıcacık tünellere göz atın ve tırmanabiliyorsanız ağaç tepesindeki manzara noktalarına çıkın. Yolun bir yerinde bir sincabın cıvıltısını ve bir tavşanın neşeli hoplayışını duyacaksınız. İşte onlar Hazel ve Pip, dostluğun her zaman herkes için bir yol—ve bir patika—bulduğunu kanıtlıyorlar.